

רה את המכונית בה ישבה חלק מהחבורה. במכונית שנתפסה נהג אנדריאס באדר — בלי רשיון נהיגה כמובן.

באדר נידון לשבעה שבועות מעצר, נשלח לרצותם לפני שירצה את שלוש השנים שחיכו לו. רשויות החוק בגרמניה לא ידעו עדיין איך להתייחס למורדים החדשים, ראו בבאדר מצית קטן ותו לא. כאן נכנסה לתמונה אולריקה מיינהוף.

בהשפעתה, כעיתונאית ידועה, פני תה אל רשות בתי-הסוהר, טענה כי באדר עוסק במחקר על בעיות הסוהר-דנטים, ביקשה להרשות לו לבקר בספריית האוניברסיטה בברלין. היא הצליחה לשכנע את השלטונות, שבטחו בה. באדר נשלח, בליווי שומר בודד, אל ספריית האוניברסיטה. יושב שם לשיחה עם אולריקה.

זה היה ב-14.5.1970. מאותו יום, זכתה הקבוצה בכינוי „באדר-מיינהוף“. הסיבה: בעת שהשניים ישבו בספרייה, פרצה לפי תע קבוצת-קומנדו, תמושה במסיכות-לפי ונשק, פתחה ביריות. כשהתפור מסך הער-שן, גילו הסטודנטים את אחד מעובדי הספרייה פצוע. באדר ואולריקה נעלמו.

כך נפרדה אולריקה מקריירה ממוסדת של עיתונאית ידועה, בעיתונות, הרדיו והטלוויזיה. האשה התרבותית והאינטלקטואלית זנחה את בעלה, עברה לקריירה של פיצוץ ורציחות. בגרמניה, נקבע על ראשה פרס של עשרת אלפים מרק.

מצטרפים

לאל-פאתח

באדר מיינהוף וחבריהם ברחו לבר-לין המזרחית, המריאו משם לאחד הי-מחנות של אל-פאתח במזרח התיכון, כדי לקבל שם אימונים צבאיים. לאחר מכן, חזרו לברלין המערבית לחיי מחתרת.

בסחיתו 1970 נכנסה כנופיית באדר-מיינהוף, שכינתה עצמה אירגון הצבא האדום, להילון גבוה, בסידרת פריצות בנקים ב-ברלין וברחבי הרפובליקה המערב-גרמנית. אותו קיץ יצא לאור בגרמניה הספר הי-ראשון אודות האידיאולוגיה של המאבק המזויין באירופה. היה זה ספר שהגן על שיטותיו האלימות של השמאל החדש ב-גרמניה. הספר נכתב על-ידי סופר ידוע, גרם לסערת רוחות.

שנתיים תמימות רעמו הפצצות בפרנק-פורט, אגסבורג, מינכן, קרלסרוהה, המ-בורג והיילברג. הרומים, עשרות פצו-עים, דרום-אמריקה הגיעה לגרמניה המע-רבית. אחדים מהברי הכנופיה נחפסו ונהרגו, אך היא המשיכה לפעול.

הסוף החל לפני שלושה שבועות, כאשר עשרות כלי רכב ומאות חיילים ושוטרים הקיפו את הבית מיספר 2/4 ברחוב הופק-והג בפרנקפורט, שבמסך שלו התחבאו באדר וחברי-הכנופיה הולגר מיינס. באדר ניסה להילחם, נפצע בקרב ונלכד. הולגר מיינס נכנע. המיבצע כולו שודר בטל-וויזיה, לעיני מיליוני צופים ברחבי גרמניה המערבית. הסוף הסתיים שבועיים לאחר-מכן, כאשר אולריקה מיינהוף נתפסה הי-שבע בדירה בברברי האנובר. איתה נעצר גרהארד מילר, בן 23.

ערפל

הקרב

אולריקה הופגרה על-ידי ידיו שלה, פרופסור קרל שניידר. התנגותו של הפרופסור הנכבד איפיינה, אולי יותר מכל, את הערפל האידיאולוגי והמחשבתי האיר-פף את אינטרנציונל המטורפים: שניידר הסגיר אותה בגלל התנגדותו לשיפוכות דמים. אולם מייד לאחר שנתפסה, הכריז כי את הפרס, שיקבל תמורת הסגרתה — יעמיד לצורך הגנתה המישפטית.

בליבול מעורפל זה מאפיין את כל איר-גוני הטורריסטים השמאלניים ברחבי העור-לם, האנרכיסטים, באשר הם, הינם אנ-טי-לאומניים קיצוניים. הפידיאון, לעומת זאת, הינם לאומניים קיצוניים. סתירה קלה זו אינה מפריעה לשני הצדדים. דוגמה: כנופיית באדר-מיינהוף פוצצה את אחד מי-בתי-הדפוס של שפרינגר, בגלל שהוא לאיר-מן גרמני. הפידיאון היו בעד הרעיון — בגלל שהוא פרו-יהודי. אלא שסתירות אלה הן הגיוניות בלבד. ואצל המטרופים, הגיון איננו סיבה מס-פקת להפריע למטרה הקדושה: שפיכת דמים לשמה.

סר שורשים בציבור הצעירים הישראליים. גם לדעת הפנתרים היה הרעיון מוצלח בתחילה: פעילות משותפת עם אנשי הלי-גה היתה מרחיקה מהם את תווית הקירבה היתרה למצפן שובקה בהם.

המגעים התנהלו בשקט, וכל הפרטים סוכמו: ההפגנה עמדה להיערך ליד הכר-תל המערבי.

ואז נודע הדבר לאנשי מצפן בירושלים — והם הפעילו לחץ חזק על הפנתרים שלא לקיים את הפעולה המשותפת עם הליגה.

הפנתרים נכנעו. הפנתרים נכנעו ולא באו להפגנה. רק בודדים מהם הגיעו לכר-תל לזמן קצר — באופן אישי.

עובדה זו נשמרה היטב בליבם של אנשי הליגה. מאז, לא התמצה שום הזדמנות בה לא נגחו הליגאים את הפנתרים.

מספר קוקו אדריה (19) שהיה בערב הגורלי עם חבריו הפנתרים בקפה טעמון; „אחרי שכל הזמן קינטרו אותנו, הוציא אחד מאנשי הליגה, משקית-עור שהיתה תלויה על חגורתו, שרשרת, ואמר לנו: בטח המשטרה לא חינכה אותכם מספיק עם האלות, בזמן ההפגנות. אבל אין דבר, אנחנו נחנך אתכם.“

הפנתרים נדרכו לקרב — והליגאים הסתלקו מהמקום. לאחר זמן קצר, הופיעו מתובברים בקבוצה נוספת, שכללה ארבעה עולים חדשים מרוסיה ושניים מארצות-הברית. הם דרשו לדעת איפה טעדיה מר-ציאנו, כאשר נענו שאיננו, חקרו היכן צילי ביטון. גם הוא לא היה, והם הס-תלקו.

הדיווח עשה לו כנפיים במהירות, שאני שי הליגה מחפשים את צילי וטעדיה. השניים הופיעו בטעמון, אלא שהליגאים כבר לא היו. לדברי הנוכחים במקום, היו דינעו השניים שגם הם הולכים לחפש את אנשי הליגה. זמן קצר לאחר מכן, עצרו אנשי המדור המרכזי את דורס תמרי ואבי ביטון — בעקבות פעולתו הזריזה של מר-דיע אלמוני.

מומחה לחלב, למחרת, בבית-משפט השלום בירושלים, נשבע התובע המשטר-תי שהשניים, יחד עם שלושת חבריהם, חשודים בכך שהתכוונו לשרוף את משרדי הליגה. התוצאה: טעדיה מרציאנו נעצר ל-15 יום, כוכבי שמש לשישה ימים, אבי ביטון לתשעה ימים. תמרי טען, בעת

טיות בישראל? האם נכנסת המדינה לשלב של מאבק פוליטי אלים, בו תחליף הי-פצצה את הנאום — לפחות בין קבוצות השוליים?

קבוצה אחת מבין השתיים — הליגה להגנה יהודית — מתאמנת בגלוי בנשק קר, ובסודיות בנשק חם, זה תקופה ארוכה.

התקרית האחרונה החלה בערב יום הי-שלישי שעבר. היא נפתחה בוויכוח אידי-אלוגי בין שתי הקבוצות הפוליטיות, שי-התקיים במועדון הפליפר, מיני טפורט שברחוב בן-היהלל הירושלמי. ליד מכונת הפליפר התפתח דו-שיח, שהלך והתרחף, אנשי הליגה טענו לאחר-מכן שהפנתרים קיללו את מנהיגם, את מאיר כהנא, ואיי-מו לפגוע בו. אנשי הפנתרים השחורים שהיו במקום סיפרו, מצידם, שאנשי הלי-גה לעגו להם על אייכולתם לחבר כרוז בלי שגיאות כתיב.

על טענה אחרת של חברי הליגה — כאילו הם מקבלים כסף ממצפן — יכלו הפנתרים להגיב. על הפגיעה האישית בהם — לא הצליחו: שתי הקבוצות הקטנות נפרדו, הלכו להזמין את חבריהם בעלי הקליבר הגדול יותר, לא עבר זמן רב, וקפה טעמון התמלא בפנתרים ואנשי הי-גה.

איסטים, כאן, ליד השולחנות הקט-נים, המשיכו שתי הקבוצות במרץ את הוויכוח הרעיוני מקודם. מספר יעקב אלבן, גזבר הפנתרים, ששיערו המקורול מלא שיבה:

ישבנו בקפה טעמון, שם אנחנו נפגשים תמיד. לאחרונה התחילו לבוא למקום גם אנשי הליגה להגנה יהודית. מזה זמן רב הם החלו להציק לנו, ופשוט להתגרות. כל פעם שהיינו עושים משהו, הם היו אומרים שאנחנו קומוניסטים, שאנחנו מצ-פניסטים, ומה לא — העיקר שיהיה עם איסטים בסוף.

„אותו ערב התווכחנו על מצפן, הם אמרו לנו שזה שאנחנו יושבים בטעמון — זה מוכיח שאנחנו מצפניסטים. אמרתי להם שלא רק אנחנו יושבים בטעמון, גם הם יושבים — או מה, הם מצפניסטים? הם אנו לי: אנחנו זה משהו אחר, לנו מותר? מה זה להם מותר? למה לרבי מותר? ככה התווכחנו, עד שהלכנו מהמקום. לפני שיצאנו, הם לא שכחו להגיד לנו שאנחנו בוגדים, בגלל מה שקרה עם יהודי סוריה.“ פופולאריות. מה שקרה עם יהודי

ליגאים * לפני משרד הליגה להגנה יהודית בקיבוץ מולוטוב

שנעצר, כי הגיע למקום במסגרת תפי-קידו כצלם-עיתונות. מכאן — בהתחשב בעובדה שבעבר צילם את המיבצע החלב-הידוע של הפנתרים — הסיקו החוקרים שתמרי נכח במקום עלימנת לצלם את הצתת משרדי הליגה.

אם אכן זאת היתה התוכנית — קשה להאמין שיימצא מי מבין ראשי הפנתרים שיוזב בכך: בעת מעצרו של החמישה, הציעו להם החוקרים השבוע להיתקף במי-כונת-האמת.

בנימוקים פורמליים מוכנים כהלכה, סירי-בו לכך כל העצורים פה אחד.

סוריה התחיל לפני חודש. או החלה למעשה המתיחות בין הפנתרים לבין אנשי הליגה.

באותו זמן נערכו בין הפנתרים לאנשי הליגה מגעים סודיים: אנשי הליגה ניסו לגייס את הפנתרים להפגנה משותפת למען יהדות סוריה. אנשי הליגה, רובם עולים חדשים או תושבים ארעיים, קיוו שהפגנה משותפת כזו עם ילידי הארץ תוסיף לפרי-פולאריות שלהם, מאחר שהם סובלים מחור-

* סימון לקר, שנחשד בסחיטה מטור-דנטים, ואשתו.

פ

להסתדרות פקידים לוחמת

הסתדרות הפקידים היא ההסתדרות הארצית המקצועית הגדולה ביותר לפי מספר חבריה. ברית-השמאל קוראת לכל פקיד ופקיד להצביע בבחירות אלה בעד חר-פש המאבק המקצועי, חופש השביתה, ביטול צווי ריי-תוק; בעד שמירה על ערכו הריאלי של השכר ובעד ערו-עלאותו במגמה של חלוקת הכנסות יותר צודקות בתוך המדינה.

ההצבעה לבחירות אלה תשפיע לא רק על אופיה של הסתדרות הפקידים, אלא היא תאות את דרך המאבק — לצבור הפועלים כולו, על כל חוגיו ומקצועותיו.

יש מנסים להפריד בין צבור הפקידים ובין הפועלים העוסקים באופן בלתי-אמצעי בעבודה גופ-נית. לדעתנו הפרדה זו מזיקה גם לפקידים וגם לפועלים. יש צורך בתמיכה הדדית ובסולידא-ריות.

צבור הפקידים יודע יותר טוב מכל צבור עובדים אחר, מה נעשה באמת בחברה הישראלית. בידיו, לא במעט, האפשרות להתקומם נגד כל גילוי של שחיתות, של פרו-סקציוניזם, של סחבת ולהלחם למעשה למען חברה ישראל-ראלית מתוקנת ומתקדמת. כמובן שהתפקיד המעשי של נבחרי הסתדרות הפקידים ומוע-צות הסניפים, הוא קודם כל לדאוג למעשה לענייניו של צבור הפקי-דים. לפני הכל יש להאבק על שפור השכר (באופן מיוחד לגבי הדרגות הנמוכות והבינוניות); נגד שיטת הנצחת הזמניות; בעד קיום ווגן לפנסיונרים; בעד פעילות מקצועית ממשית ומתמדת מתוך מגע הדוק עם החברים במקומות העבודה.

כל אדם ההולך היום לקלפי יודע, עם כל חשיבותו המכריע של המאבק המקצועי, שאלת השא-רות של חיינו, היא שאלת שלום ומלחמה. גם צבור הפי-קידים צריך לתת את ידו למאמץ להשפיע על הממשלה שתהיה פחות קשוחה, שתלך לווייתורים של ממש על מנת למנוע מלחמה ולקדם את השלום, על מנת לנהל מדי-ניות של בטחון ולא בפחות אומץ לב מדיניות של שלום.

פ

ברית השמאל הציוני-הסוציאליסטי העצמאי תא הפקידים